

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΒΑΡΩΝΗ ΜΠΡΟΥΓΙΑΡ, 55 χρόνων.
ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΦΑΑΜΥΑ, 27 χρόνων.

Στό σπίτι της βρωτής, ένα χειμωνιάτικο απόγευμα. Η Βαρώνη, ξαπλωμένη σε μια σάις-λογκ, διαβάζει ένα παλιό, έρωτικό μυθιστόρημα. Έιτε γρήγ, με λεπτή όμοιοκρατική φυσιογνωμία, με μαύρα όφρα, θλιμένα και δειροποιό. Φοιεί μιά γαλαζία γιαπωνέζικη ρουμπάκι με μεταξένες παντοφλές. Η σσάσις του σώματος της, και το νεύσιμό της έν γενεί, προΐδουν εξαιρετική φιλαρεσκία.

Σε λίγο, ο Έδουάρδος Φλακιά, ένας ώριωτάτος νέος, με κατακκικνια χείλη και μεγάλα γαλινα μαύια, μπαίνει μέσα.

ΦΑΑΜΥΑ, (σποκλιμένοσ). — Καλωσήρα σας, βαρώνη!
ΒΑΡΩΝΗ, (αφίνοντας το βιβλίο της). — Ω, καλωσήρα, αγαπητέ μου! Ήθελετέ τέλος πάντων! Έλάβατε το γράμμα μου;

ΦΑΑΜΥΑ, (αφίνοντας της τό χέρι). — Μάλιστα, βαρώνη... Και να σας πώ την αλήθεια, ανησυχούσα κάπως, γιατί δεν ήξερα τι συμβαίνει.

ΒΑΡΩΝΗ. — Ω, καθήστε... Καθήστε... Έχοι να σας πώ και κάτι σοβαρό για τη Μαργαρίτα...

ΦΑΑΜΥΑ, (με ύφος ανήσυχ). — Για τί μηστή μου;...

ΒΑΡΩΝΗ. — Ναι, αγαπητέ μου! Έχοι έπιπεσούσι, νομίζω, να σας κάμω παρηγοήσεις, με σας έπιπλήξω... Έβιαθα επί ποσού της σσπιλάτε ένα μεγάλο κουπέτο καφέλιες. Αιτό δεν έκανε καθόλου καλή έντυπωση στη νέα καί στούς γονείς της...

ΦΑΑΜΥΑ. — Αδόνάτον!...

ΒΑΡΩΝΗ. — Ναι, ναί, δεν πρέπει να φερόνται κανείς έτσι, όταν έχω να κάμω με άνδρωσάσι τόσο απειθορομικό. Το κουπέτο σου έγινε άσρομιά να σέ παρ΄εξησόν ή οικουγία Βενιά. Ο πατέρας της ανηστή σας είπε ότι μόνον στίς γυναίκες τού έλασού καόμου φερόνται κανείς μ' ατόν τον τρόπο! Σας τό είπα, αγαπητέ μου, καί αλάστε: Ο άνδρωσος ατόύ είναι έπιρωσώτερος, καθιστορομίνος, με πολύ προωσιωσμένους αντίληφεις...

ΦΑΑΜΥΑ. — Η Μαργαρίτα όμως είναι όρωσμένος πολύ θελκτική!

ΒΑΡΩΝΗ. — Ναι, πολύ έντασική και πρό παντός αγαθή. Αγαθή μίζοι κοιτάζοντάς!

ΦΑΑΜΥΑ. — Είναι, τέλος πάντων, ένα κορίτσι που μου ταίριαζει!

ΒΑΡΩΝΗ. — Δεν λέω ότι. Μά στίς, ζωής να με σσπώσσετε, ζωής να με συμβουλιώσθε καθόλου, φερόσαστε στη Μαργαρίτα, όποια καί φερόσαστε σε μιά έλασρή μηδιστόρημα! Τής σσπώστέτε κάθε τόσο βορφήτα κουπέτοσ ασο σπάνια όφρα, από καφέλιες που κοιτάζον ενκασιέντε φράσκα ή μιά! Ξερετέ τι μου είπε ποσούζε ή μητέρα της Μαργαρίτας; «Ο Έδουάρδος, που είπε, είναι φοβερό σπύταλος! Δεν ξερετέ τι κάνει! Σ' ένα ήλινα θάξω ξεσοκαλιόσσει όλη την ποσσία της κόρης μου!»

ΦΑΑΜΥΑ, (με τόνο ζομφο). — Και δεν με έπερωσιώσαστε, δεν ήθελετέ το μέρος μου;

ΒΑΡΩΝΗ. — Είναι ό,τι έρωσπε να πώ... Μά φταίει ατό το ζωτομμένο κουπέτο που έστειλάτε χθεές. Νά όητε ότι θα σας ζωλάση την έπώθεσί σας!

ΦΑΑΜΥΑ, (με ζομφο άνησυχία). — Αηλάδη: Έξερηθήτε, σας παρακαλώ. Υποθέστε ότι ό γάμος με τη Μαργαρίτα δεν είναι σίτορωσος έπειτα άπ' ατή την τρελλιά που έκαμα;

ΒΑΡΩΝΗ. — Το φοβόμαι.

ΦΑΑΜΥΑ. — Μά ατό θα ήταν ζομφορό!

ΒΑΡΩΝΗ. — Όμοιόσμενος! Νά χόση κανείς ένα τέτοιο ζωρίτσι, με άποια προΐα, από μιά άπερωσιωρία!

(Ο Έδουάρδος, έρχιζεις να περπατάει γενική πάνω-κάτω, φούλινα πολύ ταρηνέσις).

ΒΑΡΩΝΗ. — Ήουζάσαστε, αγαπητέ μου! Δεν ξερετέ πόσο ζωποία να σας βλέπω στεσοζομομένο!

(Ο Έδουάρδος κάθεται επί στή βρωτή, ή όποια ένταμεταξύ είχε τραβήξει την πολυθρόνα του, χωρίς αούος να τό άνιληφθή, κοντά της).

ΒΑΡΩΝΗ, (με ύφος θλιμένο). — Φτωχέ μου φίλε! Έγώ που χθεές τη νύχτα έκάμω για σας σαν μωρό παιδί, έγω που τόσο σας αγαλώ, δεν μπορώ να σας βλέπω άπονησμένο!

ΦΑΑΜΥΑ. — Νομίζω ότι δεν βλέπω έντελώς τό παλιό... Φαντάζομαι πως έν θελίζετε στίς, μπορεί να διαρωσθούν τα πράγματα. (Τής πιάνει φίλικά το χέρι). Τρέφο μεγάλη έντιμωσι σε σας και δεν διατάξω να έμπιστεφθώ την

έγχη μου σ' ατό τα άσολα, λελοζομομμένα σας χέρια!

(Τής φιλέι το χέρι.)

ΒΑΡΩΝΗ, (έλασρή σσχημαμένη). — Ω, πόσο άβρό, πόσο ήδονικά είναι τα χείλη σας. Νομίζω κανείς ότι άγγίζον την σάρκα μου λεπτα, μελοθόνα κοιτούσα! (Με ύφος όνειροπόλο, έπειτα από μικρή παύσι). — Ω, για πέστε μου... για πέστε μου, Έδουάρδος, θεμώσαστε όταν πρωτοζωριστήρασε ατό λουτρό; Τι εύτυχιωμένα χρόνια!... Τι καρδιά!... Τον κάνει άγάπο και καλόκαρδο κανένα ή θάλασσα... Θεμώσαστε;...

ΦΑΑΜΥΑ. — Ναι... ναί...
ΒΑΡΩΝΗ, (άλλάζοντας τόνο, με φωνή τρεφοή, ένύ τοσ ζωτάζει στα μάτια). — Δεν μου λέτε, πως βολίζετε το χρώμα τής γιαπωνέζικης ρούμπας μου; Σας άρέσει τό γαλαζίο και τό ρόδινο χρώμα; Έμένα μόνον ατό τα δύο χρώματα μ' άρέσσουν... Κοιτάζτε τη ρούμπά μου καί τίς κάλτσες μου... Φαντάζομαι ότι μιά γυναίκα, για να είναι πάντοτε θελκτική, πρέπει να μωσεί ή ένα λουλούδι... Πέστε μου, Έδουάρδος, μωσώζω τό χρωσάνθεμα, έτσι όπως είπα ντυμένη;

ΦΑΑΜΥΑ, (σε ένα προσοτημένο ζωμόγέλο). — Προάγμα!

ΒΑΡΩΝΗ. — Το ίδιο συμβαίνει και με τό άρωμα που σσχημίζω να βάζω... Μου άρέσει να είναι λεπτό, όποτε να ζωσεί μών αόθερα, αηλομωνήτη μέθη σε ύδους βρωσάνονται κοντά μου... Νά, για μωσώστε εδώ...

(Πιάνει το πρόσωπο τού Έδουάρδου και τό άκομμάει στο στήθος της, σσφίγγοντας το άπάνω της δύνατά).

ΦΑΑΜΥΑ, (άποκομίζοντά με μιά ζήνησι κάπως άποτομη). — Ω, θα με πνίξετε! Τι κανετε! Δεν ξερεω... Μου ήθελε ζήλη! Δεν άποσνημο τον αόδο μου καλό... (Πηγαίνει άπες το παρθέρο, κοκκινός, ξαναμωσεί).

ΒΑΡΩΝΗ, (παζομαμένη). — Μά γιατί φερότε; Έλάτε ζωθίστε κοντα μου.

ΦΑΑΜΥΑ. — Ναι, άς κάλζωσσεσ σοβαρά. Τι με συμβουλιώτε να κάνω για να ξεβενωσώ τους γονείς τής μηστής μου;

ΒΑΡΩΝΗ. — Άκούστε με... Θα πάμε μαζί στο σπίτι τους άποψε. Θα τους κάλζωσσεσ σσας καί θα προσοτηθώσ με τους πέσις ότι έχω έν άόδο να σας παρ΄εξησόν. Ξερετέ πόσο σας αγαλώ καί πόσο όδνηρο θα ήταν για μένα άν σας έβλεπα άποσχιωμένο...

ΦΑΑΜΥΑ. — Σας είχαριστώ... σας είχαρσώσσο πολύ!

ΒΑΡΩΝΗ. — Έμπιστεφθήτε σε μένα την έπώθεσί σας, σε μιά ήμιομωμένη ζωρία, ή όποια άγάπης κάποτε μ' ατή στη ζωή της καί ή όποια ζήρι να παρρησθή. (Αλλάζοντας τόνο). Έλάτε πώ κοντά... Γιατί άποκομίζοσθε, γιατί με άποκομίζετε; (Τού ζωιδέει σσχημαμένη τα μαλλιά). Έχετε έμπιστομνη σε μιά φτωχή, άποσχιωμένη βρωθή, ή όποια ζή με τί άμωνήσσειεσ του έρωσικού παρθέδοντος της καί ή όποια μολονού άσπρωσιν τα μαλλιά της και κωρθηκαν τα όφρα τού παρθέτου της, είνε σε θέσι, όσώτοσ, να νομωσι καλύτερα από κάθε άλλη τό όρμα της μικρής, τρεφοής καρδιάς σας... Έλάτε... Έλάτε πώ κοντά... Γιατί με άποκομίζετε;... Είμαι άγαπε τοσο άποκομωστική;...

(Ο Έδουάρδος πληρώσει την πολυθρόνα τον κοντά τής σάις-λογκ τής βρωτής. Η βρωθή με τρεμώμο χέρια ζωιδέει τα ξανθά, μετάρια μαλλιά του, ένύ σσχημίζοντας τα μύτια της βορωκωνών και τό στήθος της άνθροκατεβαίει, άκατάπαντα. Ο Έδουάρδος την κοιτάζει με ύφος θλιμένο καί άρρωσιν στα χάρια της καρής καί μιλια.)

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΥΓΓΙΝΟΣ ΧΩΡΙΑΤΗΣ

Ο παπάς ένός ζωομφο, έμωμωσμένος κάποτε μιά περικοπή τού Έσσυγγίλιου στην έκκλησία, είπε: — Ο Χριστός με πέντε ζωιλιάδες άποτους έξώρτωσε πέντε άνδρωσους έν τη έρσημο! — Μωσέ! Σπρωσάσι πράγμα! Ατό θα τό έκαμα μ' έγω! τόν δίκωσπε ένός ζωομφοτής με άναδία. Ο παπάς ζωατάει τό λάθος του καί δεν είπε τίποτα. Ένα χρόνο ζωομφο, την ίδια μέρα άκαρθώς, ό παπάς διορωθόνοντας τό λάθος του, έβλεπε τα ήμωσικά στη θέσι του, καί άποτεινόμωσος στόν σσφώδη ζωομφοτή του είπε έρωσικά: — Έ, τωρα, τι λέε; Το κανεις και σέ ατό; — Γιατί όχι; άπάντως ό άόδοσθός ζωομφο. Θα τό έκανα με τό περικόμω περισσίματα!...

ΒΑΡΩΝΗ — Τι εύτυχιωμένα χρόνια!... Τι καρδιά!...

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΥΓΓΙΝΟΣ ΧΩΡΙΑΤΗΣ